

Abba Iulian (Foto: George Crasnean)

Cum să dăruim ce n-ai construit

Rar a produs presa dâmbovițeană un pachet de ticăloșie care să echi-valeze cu cel livrat în zilele sfințirii Catedralei Naționale. Practic, orice ar fi făcut Biserica ieșea prost și era transmis mai departe și mai prost. Patriarhia a lăsat în Catedrală un număr limitat de oameni – 5.000, exact atâția cât pot sta creștinește la o Liturghie, iar presa a urlat că bieții pelerini au rămas afară în piață. Dacă erau lăsați înăuntru, urla că s-a făcut îmbulzeală... În piațeta din fața Catedralei au stat la slujbă cam 15.000 de oameni. Atâția încăpeau, dar televiziunile i-au plâns pe cei de pe bulevard. Dacă Patriarhia ar fi înghesuit mulțimea de pe bulevard în piațetă, iar nu era bine, urla apoi că a ieșit măcel... Oricum au făcut asta.

În mare, ca om de presă care a stat acolo ore întregi și a avut acces la filmări cu dronă, vă pot spune că cei 50.000 de pelerini s-au comportat impecabil. Excepțiile confirmă regula. Or presa a difuzat la nesaț numai excepțiile. Câțiva pelerini au căzut cu un gard. Să fi fost zece? Haideți să exagerez și să zic că la busculadă au participat 100, deși nu a fost așa. Deci 100 din 50.000 de oameni. Televiziunile i-au difuzat pe cei 100 care se îmbrânceau, în buclă, până la nesaț, până la tâmpire.

Mulți creștini cred că presa face așa pentru că e plătită să lupte cu Biserica. Realitatea este, însă, mult mai tristă. Există în tagma jurnaliștilor o pătură groasă foarte libertină, progresistă și anticlericală. Ei înjură Biserica și, în general, orice autoritate din pasiune. Ar face-o cu drag și pe gratis, dar dacă își iau banii pe asta și șeful îi mângâie pe creștet, cu atât mai bine. De aceea nu veți vedea la televizor spitalele și cabinetele de sănătate ale Bisericii, grădinițele și liceele ei, orfelinatele și azilele de bătrâni, duhovnicii sfinți și pelerinii evlavioși. Nu. Pentru ele jurnaliștii pur și simplu nu au organ de detecție. Și l-au amputat voluntar. Singurul simț care le funcționează și pe care îl antrenează la infinit să devină cât mai fin este cel de detecție a ororilor. Oriunde îi duci nu vor vedea binele, ci răul, nu vor sesiza lucrul bine făcut, ci imperfecțiunile. În fața patosului lor demolator nu rezistă nimeni și nimic. Cum ar fi putut să dea piept cu Catedrala Națională și să o laude? Ar fi murit pe loc, de ciudă...

Cristian Curte

Mari duhovnici

Avva Iulian și inteligența artificială

Monahii mileniului III

„A trăi înseamnă a iubi”

Monahii mileniului III

Despre monahism fără înfloriri

Mari duhovnici

Părintele Fotis Lavriotul, fericitul nebun întru Hristos

Mari duhovnici

„Părintele Sofian este o icoană a sufletului ortodox românesc”

Trecuți la Domnul

Arhimandritul Melchisedec (Simion) Șuparschi (1921-2018)

Mănăstirea și lumea

Lumea ortodoxă

Protoiereul Piotr Perekrstov

Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală

Dragi cititori,

Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilități sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

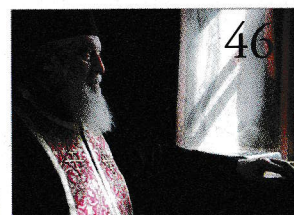
Redacția

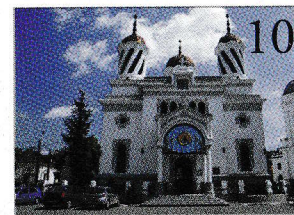
37

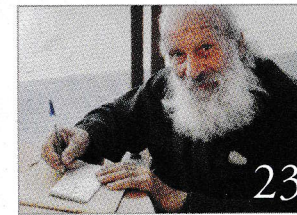
16

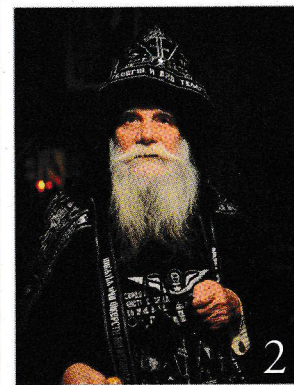
46

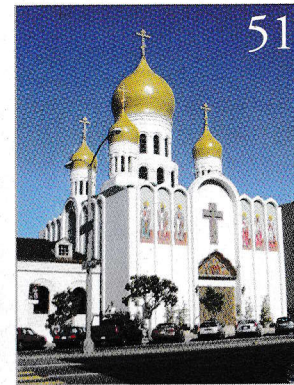
10

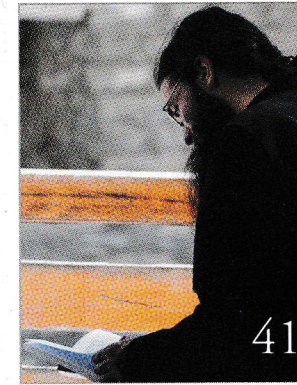
23

2

51

41

AVVA IULIAN

și inteligența artificială

Avva Iulian își trăiește într-o nevoită al 93-lea an la Prodromu. Având atâta vreme în spate, am căpătat obiceiul de a nu-l întreba tare multe, ca să nu-i stau prea mult „pe cap”. Și așa e coadă la ușa chiliei lui... Ultima oară însă am vrut să aflăm o deslușire de la bătrân, așa că i-am cerut sfat într-o privință.

Părinte, am o problemă cu tinerii ăștia de la școală, că nu se pot lepăda de net și... de toate „binefacile” lui.

Măi, uite ce-i: diavolul vrea cu orice chip să intre-n om. Iar dacă nu poate – din cauza Duhului Sfânt primit la botez –, atunci îi atacă mintea cu asta... cu „inteligența artificială”.

Cum să-l atace, părinte? Eu am învățat că IA ajută omul...

Da' nu așa vine diavolul totdeauna? *Ajutând* omul? Și așa intră în mintea lui și-l duce la pieire.

Am auzit și eu că unii (Neuralink) vor ca oamenii să-și descarce toate amintirile, gândurile și cunoștințele pe niște computere. Cred că în felul ăsta pot fi manipulați foarte ușor – deși ei spun că o fac pentru binele nostru.

Ș-ai să vezi c-o să-ți trebuiască îndată niște de-aiestea... cum le spune...?

Implanturi? (am nimerit eu, după mai multe încercări...)

Da. Pentru că mintea ta n-are să mai facă față inteligenței ăștea diavolești...

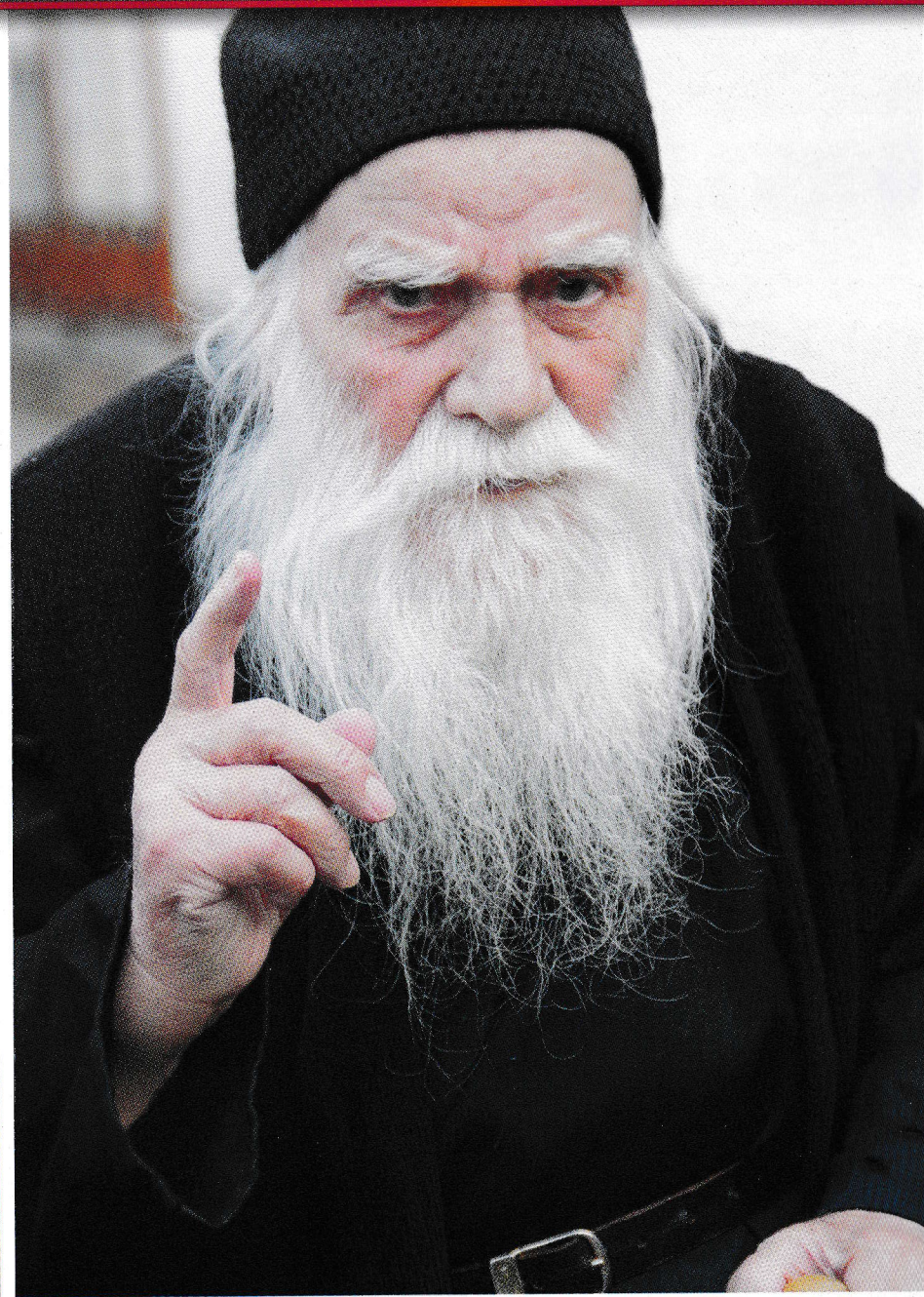
Adică o să trebuiască să-mi fac un *upgrade* mental ca să țin pasul cu sistemele astea de inteligență artificială? Păi asta-i nebunie curată, părinte! Și până la urmă tot la implanturi ajungem. Și încă în cap! Clar că astea-s vremurile din urmă!

Da, da. Ai să vezi că va veni vremea când o să îmbrățișezi o năluca de peste ocean și n-o să-ți mai trebuiască nevasta ta. Trebuie mare grijă.

Și pricepere. Dar cum să te păzești de așa ceva, părinte?

De nu te va păzi Domnul, în zadar o să fie toată grija ta. Rugăciune: „Rugăți-vă neîncetat.” Și stat aproape de Dumnezeu. Că satana umblă ca un leu, să ne înghită – că i s-a apropiat vremea.

A consemnat George Crasnean

Biserica Sfântul Silvestru din București unde a slujit părintele Constantin Galeriu

„A TRĂI ÎNSEAMNĂ A IUBI (II)”

Interviu realizat de Ciprian Răglean

După ce a încercat să găsească sensul vieții în taoism, Laurențiu, viitorul ieroschimonah Ioan, ajunge să-L descopere pe Hristos. Alături de părintele Galeriu, la care s-a spovedit în primii ani ai vieții de creștin, Laurențiu pătrunde încet, încet, tainele vieții, tainele Bisericii. Urmează apoi întâlniri de suflet cu părintele Ilie Cleopa și, mai ales, cu părintele Iustin Pârvu. De la primul primește binecuvântarea de a deveni preot și de la părintele Iustin îndemnul de a intra în mănăstire. Laurențiu răspunde chemării lăuntrice și devine în scurtă vreme ieroschimonahul Ioan. Părintele Ioan și-a petrecut marea majoritate a vieții de monah în mănăstirea Petru Vodă, alături de duhovnicul său, părintele Iustin. Tot aici se află și acum, ducând mai departe moștenirea duhovnicească lăsată de marii părinți care i-au fost duhovnici.

